

Camellia

6

จน้อง
แห่งนี้มี
สตรีบ้า
อยู่ผู้หนึ่ง

摄政王府小狂妃

玖某 จักรโหม่ง เจียน
ทรู้อีเป่าจู แป
仲夏一条条 วาด

บทที่ 229 ถูกทรมาณ อย่างหนัก

มูอันไม่รู้ว่าตนเองถูกพาตัวไปที่ไหน นางฟื้นขึ้นมาอย่าง
สละมึ่สละลือ สิ่งที่ปรากฏสู่สายตาที่คือคูกมีตขนาดไม่ใหญ่มาก
รอบด้านไร้แสงสว่าง

นอกประตูคุกหนาหนักมีค่นพูดคุยอะไรบางอย่างกัน
เสียงเบา นางกำลังมึ่ศีระะ ฟังไม่ชัดว่ากำลังคุยอะไร นางขยับ
ค่อที่รู้สึกปวดร่นแรง พยายามกัดฟันถึงได้ทำให้ภาพตรงหน้า
เริ่มกระจ่างชัดขึ้นเรื่อย ๆ

นางหอบหายใจเสียงเบาไม่ที่ที่ ออกแรงมองเวลาในมิติ
ผาดหนึ่ง ตอนนีืเป็นเวลาแปดโมงเช้า ถึงยามเงินแล้ว นางสลับ
ไปสามช่วยาม ในเวลาสามช่วยามนี้เกิดอะไรขึ้นบ้าง

หมิงเยว่กับทิงเฟิงเห็นนางไม่กลับไป ไม่รู้ว่าจะว่ความทำ
อะไรบ้าง ไหนจะมีอสังหารที่บุกเข้าวังอีก นางถูกค่นลอบโจมตื
จากข้างหลัง

มูอันลุกขึ้นอย่างโซซัดโซเซ สถานที่นี้ไม่นับว่าสะอาด เปียกชื้นเล็กน้อย นางถูกโยนไว้บนพื้น เสื้อผ้าขึ้นไปทั้งตัว เมื่อตื่นขึ้นพร้อมใบหน้านมแมมก็ตัวสั่นเพราะความหนาวทันที

นางก้าวไปข้างหน้าสองก้าวอย่างเจียบเจียบ เมื่อตั้งใจ ฟังสมาธิ ก็ยังได้ยินชัดเจนว่าข้างนอกพูดอะไรกัน

“สตรีในนั้นฟื้นหรือยัง”

“ยังไม่ฟื้น พวกเราแค่เฝ้าคนไว้ก็พอ อย่างอื่นไม่ต้อง สนใจ อย่าหาเรื่องเดือดร้อนเลย”

“ประวัติไม่ธรรมดา ใครจะกล้าหาเรื่องเล่า ตั้งใจเฝ้าให้ดี เถิด”

“รู้ว่าสตรีผู้นี้ประวัติไม่ธรรมดาแล้วยังกล้าขังอีกหรือ” มูอันพึมพำเสียงต่ำ บีบคอกที่ปวดบวม มองประเมินพื้นที่โดยรอบ อย่างละเอียด บนผนังด้านขวามีแสงเทียนส่องสว่าง ไม่ถึงขั้น มองไม่เห็นอะไรเลย

หากตอนนี้นางหลบเข้ามิดีเพื่อหนีออกไป...เกรงว่า คงไม่มีใครพร่องรอยของนาง แต่หากทำเช่นนั้น จะต้องถูก

สงสัยเป็นแน่ นางไม่ยากก่อกระแสนี้ใดๆ ซ้ำอีก สถานที่ซึ่งนางเป็นผนังทองแดงกำแพงเหล็ก ไม่มีทางหนีออกไปได้ หากนางหายไปอย่างไร้ข่าวคราว ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามจะเป็นใคร เกรงว่าคงยึดข้อหา ‘ปีศาจ’ ให้นางทั้งนั้น

เพียงครึ่งสองครั้งยังพอตอบตาได้ แต่หากทำหลายครั้ง ก็จะไม่มีการเชื่อแล้ว

หญิงสาวทอดถอนใจ นั่งขัดตัวอยู่ในมุมแต่โดยดี ทำอาหารกินในมิติเพื่อเพิ่มกำลังวังชา กลับอิสระผ่อนคลาย นางจำได้ว่าเชียวฉือจะกลับมาถึงตอนเที่ยงของวันนี้ เมื่อกลับมาไม่เจอนางจะต้องโกรธมากแน่ๆ

มูอันหัวเราะเสียงต่ำ หากไม่เหนื่อความคาดหมาย ยามนี้พวกชิงเจียนก็น่าจะเคลื่อนไหวแล้วเช่นกัน ในเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ก็ให้นางได้ทำความรู้จักกับ ‘มือสังหาร’ กลุ่มนี้สักหน่อยแล้วกัน

ทันใดนั้น เสียงสนทนาก็ดังมาจากด้านนอก มูอันทำตัวให้กระปรี้กระเปร่า บัดฝุ่นบนสไบเสื้อ นั่งขัดสมาธิอยู่ในมุม รอดูให้ชัดเจนว่าผู้ที่เข้ามาเป็นเทพจากแห่งไหน!

กลอนเหล็กของประตูถูกเปิดออกเสียงดังแกรก มีคนปิดบังใบหน้าสามคนทยอยเข้ามา ผู้ที่นำหน้ามาเผยดวงตาที่ดูร้ายเหมือนเหยี่ยว ดวงตาคู่นั้นจ้องตรงมาที่มูอัน นางมองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าตรงจุดโง่งของคิ้วข้างซ้ายมีรอยแผลจากดาบเป็นแนวยาว

“หิ! ฟิ้นแล้วหรือ!” ชายหน้าแผลเป็นเสียงทุ้มต่ำ “ในเมื่อฟิ้นแล้ว ก็เชิญพระชายาผู้สูงส่งเข้ามา”

พอเขาส่งสัญญาณมือ ชายสองคนที่อยู่ข้างหลังเขาก็เดินเข้ามาอย่างดูร้าย จากนั้นยกมือเตรียมจะหิ้วมูอันออกมาจากมุม

มูอันถลันตัวหลบได้อย่างแยบยล ก่อนกล่าวเสียงเย็น “ไม่ต้อง ข้าลูกเองได้”

“พระชายาช่างกล้าหาญ”

“พวกเจ้าเองก็รู้จักฐานะของข้า แต่ยังคงล่าจับตัวข้ามา ใจกล้าไม่เบาเช่นกัน” มูอันพ่นเสียงทางจมูก “พวกเจ้าเป็นใคร เป็นมือสังหารที่บุกเข้าวังหรือ”

ดูจากเงาร่างของพวกเขา ไม่สอดคล้องกับมือสังหารที่
ไปมารวดเร็วปานสายลมกลุ่มนั้น มูอันเพียงหยั่งเชิงเท่านั้น

แต่อีกฝ่ายกลับนิ่งงันอย่างประหลาดครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยว่า
“พวกเราเป็นใคร พระชายาไม่จำเป็นต้องรู้ พระชายารู้ไว้ว่า
พวกเราไม่ใช่คนใจดีมีเมตตาอีกพอ หากพระชายาเชื่อฟัง
แต่โดยดี ก็จะไม่ต้องลำบากมาก”

ล้วงข้อมูลอะไรไม่ได้เลย มูอันใจฝ่อเล็กน้อย แต่ยังตั้งต้น
“ใครส่งพวกเจ้ามา สำนักในยุทธภพหรือราชสำนัก แล้วจับข้ามา
ทำไม”

“เลิกพูดจาเหลวไหล” ชายปิดหน้าที่เป็นหัวหน้าไม่รู้ว่า
นึกอะไรขึ้นได้ หันกลับไปมองนอกห้องซังผาดหนึ่ง แล้วตวาดสั่ง
“กदनางไว้!”

เพียงสามคนเท่านั้น มูอันไม่เห็นพวกเขาอยู่ในสายตา
เลยด้วยซ้ำ นางสงบเยือกเย็นอยู่ตลอด สายตาที่เยียบเย็น
เกินไปของนางทำให้สองคนที่เตรียมจะลงมือชะงัก ผ่านไป
ครู่หนึ่งถึงได้จับตัวนางอย่างโหดร้าย หนึ่งในนั้นยกเท้าเตะ

ข้อพิพาทให้นางคุกเข่าลงไป มูอันแค้นเสียงในลำคอและกัดริมฝีปากแน่น

จากนั้นเหลือบตาขึ้นมอง “พวกเจ้าเป็นใครกันแน่”

“พระชายาอย่าดื้อเลย ขอแค่บอกพวกเราแต่โดยดีว่ายอดฝีมือที่โรงหมอมาจากไหน มือสังหารเช่นนี้ในเมืองหลวงจะมีสักกี่คนเชียวนะ”

เมื่อมองใกล้ๆ เช่นนี้ ใบหน้าเย็นชาที่อยู่ภายใต้แสงเทียนดูสวยสดขึ้นสามส่วน ชายที่ปิดบังใบหน้าอดีตไม่ได้ที่จะเดาะลิ้นและอดไม่ได้ที่จะยกมือขึ้นลูบไล้แก้มที่เรียบลื่นของนาง

มูอันสีหน้าเปลี่ยนทันที เม้มมุมปาก “เจ้าอยากตายหรือ”

ข้างๆ มีคนเตือนเสียงทุ้มต่ำ “นี่เป็นเรื่องสำคัญ”

ชายปิดหน้าชักมือกลับมาอย่างอารมณ์ค้าง สายตาเห็นกระหายจ้องบนใบหน้ามูอันไม่เลิก กล่าวเสียงเย็น “ให้เวลาพระชายาพิจารณาครั้งถ้วนๆ แล้วตอบคำถามเมื่อครู่นี้ มิเช่นนั้นจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปก็รับประกันไม่ได้แล้ว”

“ข้ารู้ว่าพระชายาเจ้าแผนการ แต่อยู่ที่นี่ ต่อให้ตะโกนจนคอแตกก็ไม่มีใครมาช่วยหรอก อย่าเสียแรงเปล่าเลย”

“บอกมา!”

ข้อพิพาทถูกเตะอีกครั้ง ถึงอย่างไรก็เป็นสตรี นางเจิบจนตาลาย โสเซซुकุเขาลงข้างหนึ่ง สองป่าถูกจับไว้ ตกเป็นฝ่ายผู้ถูกระทำ

คนที่นี้ไม่คิดจะปรานีนางเลย รู้ทั้งรู้ว่านางอยู่ในฐานะอะไร แต่ก็ยังบ้าระห่ำขนาดนี้ หากไม่ใช่เพราะไม่กลัวตาย ก็ต้องเป็นเพราะมีคนหนุนหลังแน่นอน

“พวกเจ้าคือคนของราชสำนักหรือ” มูอันถาม

ชายปิดหน้าย่อเข่าลงช้าๆ มองมูอันด้วยสายตาระดับเดียวกัน แวดตาที่แฝงเร้นอยู่ในเงามืดเผยความเจ้าเล่ห์ชั่วร้าย “ให้โอกาสเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย มือสังหารกลุ่มนั้นอยู่ที่ไหน”

“พวกเขาไม่เป็นอะไร ทั้งยังสบายดีมากด้วย” มูอันส่ายยิ้ม “คนของราชสำนัก ลักพาตัวคนในวังอย่างโจ่งแจ้ง

ข้าควรจะตั้งใจเดาสักหน่อยหรือไม่ ว่าผู้ที่บงการอยู่หลังม่าน มีฐานะอย่างไร”

เป็นนางที่ไร้เดียงสาเกินไป เพียงถูกเชื้อเหลียงปกป้องกันดหน่อย ก็เชื่อแล้วว่าครั้งนี้คือ ‘เหตุไม่คาดคิด’ หารู้ไม่ว่าละครฉากนี้ใครครวญวางแผนมาเพื่อนาง

วันนี้เซียวฉีกลับมาแล้ว มีคนควบคุมตัวเองไม่ไหวอดใจรอไม่ไหวที่จะยัดข้อหาใหม่ให้เขา

มูอันหัวเราะเบา ๆ ขยับกระดูกสะบักที่รู้สึกเจ็บก่อนกล่าวเสียงเย็น “เมืองหลวงไม่มีมือสังหาร อยากจะได้ของบางอย่างจากข้า? ฝันไปเถอะ!”

ทั้งสองสบตากัน คุมเชิงกันอย่างเยียบเย็นชั่วร้ายพักหนึ่ง ชายปิดหน้าก้มหน้าลงเล็กน้อย บีบคางมูอันแล้วตบหนึ่งขาดโดยไม่ให้ตั้งตัว “อุตส่าห์ไ้หน้าแล้วก็อย่าจองทอง! พระชายาเชื่อแจ้งอ่องแล้วอย่างไร เมื่อเข้ามาที่นี่แล้ว ก็เหลือแค่ทางตายอยู่ดี! หากยังอยากมีชีวิตอยู่ต่อ ก็จงเชื่อฟังแต่โดยดี”

ในหัวมีแต่เสียงดังว๊ิง ๆ มูอันยอมรับว่าเหม่อไปชั่วขณะ แก้มซ้ายร้อนผ่าวราวกับถูกเผา ในปากที่จืดชืดมีรสคาวของ

เลือดเพิ่มมา นางเลียมปากที่แห้งกร้าน แล้วถ่มน้ำลายลงพื้น
ที่หนึ่ง

“ดี อาศัยแค่ตบหนึ่งฉาดเมื่อครู่นี้ ข้าก็ตัดสินใจแล้ว ข้าจะ
เอาชีวิตเจ้า!”

เห็นได้ชัดว่าชายปิดหน้าหมดความอดทนแล้ว นายท่าน
ของเขายังรออยู่ข้างนอก เสียเวลานานกว่านี้ไม่ได้อีก
เขาส่ายยิ้ม “น่าขัน!”

“สุราคำนับมียอมตี้ม ก็ต้องตี้มสุราลงทัณฑ์ เด็กๆ เอาตัว
ไปทรมาน!”

ประตูห้องซึ่งถูกเปิดอีกครั้ง มีคนหาเครื่องทรมานที่มี
รอยเลือดเข้ามา ชายปิดหน้าเลือกเครื่องมืออย่างตื่นเต้น นำมา
แกว่งไกวตรงหน้ามูอัน “พระชายามีมือที่งดงามขนาดนี้ เกรงว่า
จะต้องพิการแล้ว”

มูอันขัดขึ้นครู่หนึ่ง แต่สองคนที่อยู่ข้างหลังกดนางไว้
แน่น ไม่ยอมให้นางขยับตัว ชั่วพริบตาเดียวสองมือถูกใส่
เครื่องจองจำแล้ว

ว่ากันว่าสืบนี้นี้เชื่อมต่อกับหัวใจ ความเจ็บปวดทะลุหัวใจ
ลุกลามไปถึงกระดูกอย่างมิอาจควบคุม เพียงชั่วสองอึดใจ
หน้าผากของนางก็มีเหงื่อซึม สายตาเยียบเย็นมอง
ชายปิดหน้าที่กำลังใจร้อน กัดฟันพูดว่า “เป็นฝ่าบาท หรือ
เชียวคุณ!”

“พระชายาสารภาพมาดีกว่า!”

“ฝันไปเถอะ!”

ไม่ฟังคำอธิบายอะไรก็จะเอาชีวิตนางเสียแล้ว
นางสาบานว่าจะต้องให้คนพวกนี้ชดใช้เป็นสืบท่า

นิ้วมือถลอก เกือบจะไร้ความรู้สึกแล้ว สองขาบาดเจ็บ
ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ นางนอนเป็นอัมพาตบนพื้นอย่าง
สะบักสะบอม “จับตัวเข้ามา ไม่มีสาเหตุอื่นใดนอกจากบีบให้
ท่านอ้อมยอมจำนน แล้วอย่างไรเล่า อาศัยกลอุบายตื้นๆ
อย่างพวกเจ้านะหรือ น่าขันที่สุด!”

ชายปิดหน้าเปลี่ยนเครื่องมือทรมาน ต่อให้ถึงตอนนี้
เขาก็ยังไม่วางใจมูอัน สองคนที่กำลังจับตัวนางก็ราวกับติดกาว

บนตัวนางแล้ว ไม่กล้าขยับมือออกไปไหน คบคุมไว้อย่าง
แน่นหนา

มูอันไม่มีแรงขัดขึ้นกับคนร่างใหญ่สองคนนี่จริงๆ

อยู่ดีๆ ก็ถูกรุมาน นี่กว่าจะได้สัมผัสประสบการณ์
รอบใหม่อีกครั้ง แต่จู่ๆ ก็มีคนเข้ามากระซิบอะไรบางอย่าง

ชายปิดหน้าขมวดคิ้ว ก่อนตะคอกสั่ง “ให้คนมาเผ่าคุณ
ไว้”

พูดจบก็หันกายออกไป นี่คือคุกมืดที่ลึกลับมาก ข้างๆ
ยังมีห้องที่เหมือนกันอีกหลายห้อง มูอันถูกขังอยู่ห้องข้างในสุด
ทางเดินสลบซับซ้อน คนที่ไม่คุ้นเคยเกรงว่าหนีออกไปไม่ถึง
สองก้าวก็ถูกจับกลับมาแล้ว

เป็นเรื่องเพื่อฝันสำหรับคนที่กล้าคิดจะแหกคุก

เชียวคุณนั่งอยู่ด้านนอกด้วยสีหน้าอึมครึม เมื่อไม่ได้ยิน
เสียงอะไรจากด้านใน เขาก็ยิ่งหนักใจกว่าเดิม ไม่รู้ว่าเพราะอะไร
เขาทั้งก่อดก่ลุ่มทั้งกระสับกระส่าย!

เซียวฉีอกกลับมาถึงแล้ว ตอนนั้นนอกเมืองหลวงมีแต่คน
ของจวนเซ่อเจิ้งอ๋อง เขาเชื่อว่าอีกไม่นานเสด็จอาชีระแวงคนนี้
จะต้องมาหาเขาแน่นอน

ก่อนจะถึงตอนนั้น เขาจะต้องทรมานมูอันให้หน้าใจก่อน

แต่พอนึกว่าความทรมานนี้จะทำให้สาวน้อยที่บางครั้ง
ก็เย็นชาบางครั้งก็เจ้าเล่ห์คนนี้เปลี่ยนโฉมหน้าไปจากเดิม หัวใจ
ของเขาราวกับถูกไฟโทสะที่ไร้ชื่อเรียกแผดเผา ร้อนใจแทบแสบ
อยู่แล้ว

ชายหน้าแผลเป็นดึงผ้าปิดหน้าออก “ท่านอ๋อง”

เซียวคุนดิ่งสติกลับมาเพราะถูกเรียก แล้วเอ่ยถามพร้อม
สีหน้าจริงจัง “เป็นอย่างไร สาราภาพหรือยัง”

“ปากแข็งมาก ไม่ยอมสารภาพพะยะค่ะ”

“ใช้เครื่องทรมานหรือยัง”

“ทูลท่านอ๋อง ใช้แล้วพะยะค่ะ หากใช้อีก เกรงว่ามีจะ
พิการ”

“พิการ?” เชี่ยวคุณแสบะยิ้ม “พิการก็ดี ทำต่อไป ทำจนกว่านางจะสารภาพ! ข้าต้องการเห็นเองกับตาว่าอาสะไก ผู้ก้าวร้าวมียุทธภาพเป็นอย่างไรตอนวิงวอนขอร้อง”

ชายหน้าแผลเป็นชะงัก ก่อนเอ่ยว่า “ท่านอ๋อง หากนาง ตาย เกรงว่าทางด้านเชอเจิ้งอ๋อง...”

“ตายแล้วก็ฝัง! ไม่มีหลักฐาน เสด็จอาจะทำอะไรได้ แต่ข้ารู้สึกว่อาสะไกไม่ตายง่ายขนาดนั้น ภายในครึ่งชั่วยามนี้ ข้าต้องเห็นจดหมายยอมรับผิดที่เขียนด้วยลายมือพระชายา เชอเจิ้งอ๋อง!” เชี่ยวคุณตะคอก

“พะยะคะท่านอ๋อง”

ชายหน้าแผลเป็นรีบเข้าไป แต่ผ่านไปครู่เดียว เชี่ยวคุณ ยังดื่มน้ำชาไม่หมดถ้วย ก็เห็นคนวิ่งออกมาอีกแล้ว

“เป็นอย่างไร ยอมรับผิดเร็วขนาดนี้เชียวหรือ”

“แยะ...แยะแล้วท่านอ๋อง” ชายหน้าแผลเป็นกลืนน้ำลาย อย่างรู้สึกเหลือเชื่อ “ท่านอ๋อง คนหายไปแล้วพะยะคะ!”

“อะไรนะ!” เชี่ยวคุณพลันลุกขึ้น เขาเฝ้าอยู่ที่ประตูตลอด มูอันยังไม่ได้ออกมาแน่ๆ เขาตวาดเสียงเข้ม “เข้าไปหา!”

เชี่ยวคุณหยิบผ้าขึ้นมาปิดบังใบหน้า แล้วรีบตามเข้าไป

เขาสั่งให้คนสร้างคุกมีดแห่งนี้ด้วยตนเอง ทั้งเมืองหลวง
นี้ไม่มีใครเหมือน หากได้เข้าไปแล้วก็ไม่มีทางออกมาได้ง่ายๆ
มูอันต้องถูกขังอยู่ตรงจุดไหนสักแห่งแน่นอน

เขาเดาไม่ผิด มูอันยังอยู่ข้างในจริงๆ แต่ไม่ได้ถูกขังไว้
แล้ว นางสมัครใจรออยู่ในนั่นเอง

บทที่ 230 วิกฤติในคุกมืด

สิบนิ้วได้รับบาดเจ็บหนักมาก หลังจากชายหน้าแผลเป็นออกไปแล้ว มู่อันก็ฉวยโอกาสหลอกล่อให้ชายปิดหน้าสองคนนั้นปล่อยมือ จากนั้นส่งพวกเขาลงนรกอย่างไม่ลังเล แล้วตัวเองก็แหวนหายเข้ามิดิ ทำการรักษาให้มือสองข้างของตัวเอง

โชคดีที่กระดูกบาดเจ็บเล็กน้อย ไม่อย่างนั้นแล้ว มือทั้งคู่ของนางคงใช้งานไม่ได้อีก

เรื่องการล้างแผลใส่ยา ต่อให้มีความช่วยเหลือจากห้องการแพทย์ แต่มู่อันก็ยังเจ็บจนเหงื่อแตกอยู่ดี

จึงจอกน้อยวิ่งวนอย่างร้อนรน มันวิ่งไปวิ่งมาอยู่ข้างเท้ามู่อัน คานสมุนไพรที่ใช้รักษาบาดแผลภายนอกมาจากสวนพลางส่งเสียงร้อง “แฉ่ว”

“ข้าไม่เป็นไรหรอก” หญิงสาวนั่งฟังที่แท่นรักษาครู่หนึ่งมองสองมือของตนเองที่ถูกห่อผ้าพันแผลเหมือนบ๊ะจ่าง

ในดวงตานายแววดุร้ายแวบหนึ่ง ด้านนอกไม่มีความเคลื่อนไหว
อะไร

นางถลันตัวออกมา เดินตามทางที่มีแสงสว่างรำไร ในหัว
เริ่มนึกเชื่อมโยงทุกอย่างเข้าด้วยกัน หากมือสังหารในวังจริงใจ
เตรียมการไว้ เช่นนั้นเป้าหมายก็คือนางตั้งแต่แรก คนที่อยู่
เบื้องหลังคงเป็นเซียวเจิงหยวนหรือไม่ก็เซียวคุน

...หรือไม่ก็ทั้งสองวางแผนร่วมกัน

ทางเดินของที่นี่สลับซับซ้อนจริง ๆ มู่อันเดินจนตาลาย
แต่ก็ยังออกไปไม่ได้เสียที กลับอ้อมมาเจอชายหน้าแผลเป็นที่
อยู่ตรงหน้าแล้ว

“พระชายาต้องการจะไปที่ไหน” ชายหน้าแผลเป็นที่
ไม่พูดพริ้วทำเพลง ตะโกนสั่งให้ลูกน้องที่กำลังค้นหาเข้ามา
ล้อมมู่อันไว้

เงาร่างที่อยู่ไม่ไกลกำลังมองมาอย่างเงิบ ๆ แม้ไม่ได้
ส่งเสียง แต่มู่อันก็ยังมองออกว่าเป็นเงาร่างของเขา

“ท่านฮ่องสาม สบายดีนะ”

เซียวคุนที่อยู่ใต้มุมอั้งนิดหน่อย จากนั้นก็กระซอกผ้าปิดหน้าทิ้ง ก้าวขึ้นมาช้าๆ “ข้าควรจะบอกว่าพระชายาฉลาดหรือโง่เขลาดีเล่า”

“ตามสบาย” มู่อันเลิกคิ้ว “อาสะไภ่ยอมรับว่าหลานชายยังมีความฉลาดอยู่บ้าง”

“ถึงอย่างไรก็ลงมือในวังหลวงได้ อาสะไภ่คนนี้นึกไม่ถึงเลย”

เวลาอย่างนี้ยังคิดจะแสวงหาประโยชน์อีก มีเพียงมู่อันเท่านั้นทำได้

“หมายความว่าอย่างไร” เซียวคุนก้าวขึ้นมาข้างหน้า เรื่องราวถูกเปิดโปงแล้ว เขาไม่เคยคิดจะตั้งเซียวเจิงหยวนเข้ามาเกี่ยว แม้ในสายตาเขา มู่อันเป็นเพียงคนที่กำลังจะตาย แต่เขาก็ไม่ปล่อยให้ตัวเองทำผิดพลาดแม้แต่หน่อย กล่าวเสียงเย็นว่า “ข้าช่วยพระชายามาจากมือสังหาร พระชายาไม่สำนึกบุญคุณแต่กลับจะล้างแค้นอย่างนั้นหรือ”

“หึ!” มู่อันขมวดคิ้วเล็กน้อย “จนป่านนี้แล้ว พวกเราเลิกเล่นละครใส่กันเถิด พูดกันตรงๆ ดีกว่า พวกเจ้าคิดจริงหรือว่า

จับตัวข้าแล้วจะปั้นเรื่องใส่ร้ายท่านเองได้ ช่างไร้เดียงสาเกินไปแล้ว”

“เลิกพูดเหลวไหล” พอเชียวคุณกั๊กมือ คนอื่นก็ถอยออกไปด้านนอก จากนั้นถึงได้เอ่ยว่า “วันนี้ต่อให้ไม่ยากพูดก็ต้องพูด เกรงว่าพระชายาคงไม่รู้ว่าเสด็จจากกลับมาถึงตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ตอนนี้นำล้งอุกอาจค้นหาทั่วมือเมือง ราษฎรต่างไม่พอใจ ข้าจะไม่ฉวยโอกาสตีเหล็กตอนยังร้อนได้อย่างไร”

เชียวฉีกกลับมาแล้ว!

มูอันดีใจ ดวงตาฉายประกายยินดี อุดใจรอไม่ไหวจนควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ แต่สำหรับเชียวคุน สีหน้าท่าทางเช่นนี้ระคายตาที่สุด จู่ๆ ก็พลันโกรธขึ้นมา “เสด็จจากกลับมาแล้ว ท่านดีใจขนาดนี้เชียวหรือ!”

“สามีข้ากลับมาแล้ว เหตุใดข้าจะดีใจไม่ได้เล่า หลานชายมีเวลาว่างมากขนาดนี้ เหตุใดไม่เอาเวลาไปคิดว่าจะเอาตัวรอดจากเรื่องนี้ได้อย่างไร” มูอันตอบ

ในเมื่อเชียวฉีกลับมาแล้ว เช่นนั้นอีกประเดี๋ยวก็จะตามหามาถึงที่นี่ สิ่งที่น่าสงสัย เชียวฉีจะต้องสงสัยเหมือนกันแน่นอน

ทันใดนั้น เชียวคุนก็ดึงแขนมู่อัน มองดูสองมือที่ห่อผ้าพันแผลของนาง ในใจก็อึดอัดไม่หยุด ไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนี้อาจะห่างจากไหนไปพันแผล

เชียวคุนนำหนังสือยอมรับผิดที่เตรียมไว้นานแล้วออกมาทางออกพร้อมถามเสียงเข้ม “เกาทัณฑ์เมื่อจางสายแล้วก็มีอาจยิงย้อนกลับ ขอเพียงท่านเขียนจดหมายยอมรับผิดนี้ เสด็จอาจะทำอะไรได้”

ทางเดินเล็กแคบ มู่อันไม่มีทางหลบ นางสงสัยมากกว่า เชียวคุนสมองพังหรืออยู่กับสัตว์เดรัจฉานที่ชายแดนนานเกินไป ความคิดจึงไม่ยืดหยุ่น นางปล่อยให้ข้อมือถูกบีบจนเจ็บ “อาศัยแค่กระดาดใบเดียว แค่ความผิดที่อาจจะไม่มีอยู่จริง ก็คิดจะตัดสินความผิดเชื่อใจอ่องแคว้นต้าเหลียงแล้วหรือ เป็นท่านอ่องสามที่ไร้เดียงสาเกินไป หรือเป็นฝ่าบาทที่ไร้เดียงสากันแน่!

“วางแผนที่มีช่องโหว่หนักร้อย ใช้ตะกร้าไม้ไผ่ตักน้ำ
ท่านฮ่องสามได้อะไรจากสิ่งนี้หรือ”

เซียวคุนเหือดดาล “ยังคิดว่าตัวเองเป็นพระชายา
เชอเจิ้งฮ่องผู้ส่งอยู่อีกหรือ ตอนนี้เจ้าอยู่ในคุกใต้ดินของข้า!”

เซียวคุนไม่ใช่คนโง่ การกลับมาท่อนกำหนดของเซียวเจี๋ย
ทำให้มากกว่าเขากับเซียวเจิงหยวนวางไว้ปั้นปูนทั้งกระดาน
เขาไม่มีเวลามารับมือกับมูอัน ทำได้เพียงเปิดเผยตัวตน!

แต่หากมูอันตาย ก็จะไม่มีการรู้เรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้น
แล้ว

กลิ่นอายสังหารฉายผ่านกันบึ้งของดวงตา เซียวคุน
ชักกระบี่ตรงเอวออกมาช้าๆ “เป็นพระชายาต่างหากที่
ไร้เดียงสาเกินไป หากท่านไม่ปรากฏตัวสักวัน มือสังหารที่อยู่ใน
เมืองหลวงก็จะกังวลไปอีกวัน ต้องมีสักวันที่พวกเขาเปิดเผย
ตัวตนอยู่แล้ว ขอเพียงปล่อยข่าวลือสักหน่อย ถึงตอนนั้นต่อให้
เสด็จจามีรอยปากก็แก้ตัวไม่ได้ เลี้ยงมือสังหารไว้ใต้ฝ่าพระบาท
ของโอรสสวรรค์ เช่นฆ่าชาวบ้านผู้บริสุทธิ์ เพียงเท่านั้นข้าก็มี
เหตุผลที่จะเด็ดหัวเสด็จจ่าอย่างชอบธรรมแล้ว”

“ไม่ต้องห่วง ข้าจะฝังพวกเจ้าไว้ในหลุมเดียวกัน”

มูอันเผยสีหน้าตกใจ เขียวคุณเกิดความคิดที่จะสังหารแล้ว เขาพูดไม่ผิด ขอเพียงนางตายไป ชาวคราวก็จะเจียบไป ซึ่งเก้อจะต้องเคลื่อนไหวทั้งหมดแน่ ถึงตอนนั้นหลายปากย่อมพูดกลับถูกเป็นผิดได้ เขียวฉื่อจะต้องตกอยู่ในข้อหาไร้ศีลธรรมเป็นแน่!

มองกระบี่ของเขียวคุณที่ฟันเข้ามาแฉกหนึ่ง มูอันรีบหลบอย่างหวาดเสียว แล้วตวาดใส่ “เขียวคุณ! เจ้าบ้าไปแล้ว!”

“วันนี้เจ้ากับข้าต้องตายกันไปข้างหนึ่ง” เขียวคุณเปิดโปงตัวเองแล้ว เขาไม่มีทางปล่อยให้มูอันรอดชีวิตออกไป หากทำแล้วก็ต้องทำให้ถึงที่สุด เขาพาดกระบี่เย็นบนคอมูอัน มองนางผาดหนึ่งแล้วกล่าวทิ้งท้าย “เสด็จอาสะไว้ ชาติหน้าก็เกิดให้ถูกกรรมหนอยแล้วกัน”

ความรู้สึกเย็นเฉียบทำให้มูอันรู้สึกราวกับไม่ใช่ความจริง นางรู้สึกว่าเขาบ้าไปแล้ว นางรู้สึกว่ามีอคล่ำเจอบี้อีกครั้ง ต่อให้กระบี่จะเร็วแค่ไหน แต่ก็เร็วไม่เท่ากระสุนปืน

หากวันนี้ต้องมีใครตายสักคน คนนั้นไม่ใช่นางแน่นอน!

ช่วงหน้าสีวหน้าหวาน ชายหน้าแผลเป็นรีบกล่าวสั้นๆ
ว่า “ท่านอ๋อง เชื้อเจิ้งอ๋องพาคนบุกเข้ามาแล้ว!”

มู่อันเก็บปืนกลับมาช้าๆ ฉวยโอกาสตอนที่เซียวคุนกำลัง
อึ้งยกแขนขึ้นมาบัง ทำให้เกิดรอยเลือดหนึ่งแผล พอรอดจาก
กระบี่ของเซียวคุนได้ นางก็กวาดขาออกมาทันที ชายหน้า
แผลเป็นไม่ทันระวังจึงล้มลง แล้วนางก็วิ่งออกไปข้างนอกโดย
ไม่คิดอะไรทั้งนั้น

“จับนางไว้!” เซียวคุนสั่ง

สู้มือเปล่ากับชายปิดหน้า สองมือได้รับบาดเจ็บ
ถึงอย่างไรก็ไม่สะดวก ไม่นานมู่อันก็ถูกควบคุมตัวไว้อีกครั้ง
นางเหวี่ยงอกแตกไม่หยุด แอบทอดถอนใจ สุดท้ายฉันก็ยังอ่อนแอ
เกินไป

เซียวคุนตามมาพร้อมสีหน้าเยียบเย็น “พระชายาไม่ต้อง
เป็นห่วง เสด็จอาหาที่นี้ไม่เจอหรอก”

“ไม่” มู่อันผมกระเซิง เงยหน้าเถียง “เขาจะหาเจอ!
เซียวคุน เจ้าหยุดเถอะ พวกเจ้าเอาแต่คิดเล่นงานเซียวจื่อ
ให้ตาย แค่ว่าผลงานของเขาเหนือกว่าเบื่องบน แต่เขาคือ

เซียวฉือ เขาคือเซียวฉือที่หัวใจผูกติดกับไต้หล้า เขาไม่มีวัน
ทรยศแคว้นต้าเหลียง ไม่มีวัน”

“ทำไมมีคนกลัวเขา เกรงเขามากขนาดนั้น แต่กลับไม่มีใครเชื่อเขา”

ภายใต้เมฆครีมนั้นอันตราย นี่คือการครั้งแรกที่ได้ยินคำพูด
ไร้เดียงสาเช่นนี้ เซียวคุนรู้สึกทั้งเศร้าทั้งอยากหัวเราะ เพราะ
แต่ไหนแต่ไรมาไม่มีใครที่ไม่หวั่นไหวยามอยู่ต่อหน้าอำนาจ
และผลประโยชน์

สาเหตุที่วันๆ แสร้งทำตัวเป็นวิญญูชน ก็เพียงเพราะ
ไม่ได้อยู่ในฐานะที่ชอบธรรมก็เท่านั้นเอง กระหึ้นกระหือรือ
มาครึ่งชีวิต ช้อนเร้นเจตนาสังหารทั้งหมดไว้ รอให้ถึงโอกาส
และเวลาเหมาะสม อำนาจเกียรติยศของราชัน การสวามิภักดิ์
จากขุนนาง ความจงรักภักดีของราษฎรต่างหากที่เป็นเป้าหมาย
สุดท้าย สิ่งที่ต้องการไม่ใช่เพียงอำนาจของราชัน แต่ยังต้องการ
บันทึกชื่อตนเองในหน้าประวัติศาสตร์ด้วย

เห็นได้ชัดว่าคำพูดของมู่อันฟังดูไร้ความรู้เกินไป
เซียวคุนมองนางอย่างเวทนาอยู่บ้าง

คาดการณ์ไว้แล้วว่าต้องเป็นเช่นนี้ มูอันเหลือบตาขึ้น
อย่างเอ็นชา ริมฝีปากบางขยับเล็กน้อย “ในเมื่อเป็นเช่นนี้
ข้าก็ทำได้เพียงอวยพรให้ท่านต้องสามล่งหน้า”

“อะไรนะ” เชี่ยวคุณถาม

จู่ๆ ชายปิดหน้าที่อยู่ข้างหลังก็ตะครวญทั้งตัว ล้มลงไป
โดยไม่มีคำลางบอกเหตุ

เชี่ยวคุณจุกที่หน้าอก กระอักเลือดสดออกมาคำหนึ่ง
มูอันผลัคนที่อยู่ข้างหลังออก ถือกระบี่เย็นเล่มหนึ่งเดินเข้ามา
หาเชี่ยวคุณ แล้วยืนอยู่ตรงหน้าเขา

“คนที่ไล่สังหารพวกชิงอวีนก็คือคนของเจ้า ร่วมมือกับ
เจียงเสวี่วางแผนสังหารผู้บริสุทธิ์มากมายขนาดนั้นก็คือเจ้า
ศิษย์ซึ่งก่อตายไปมากมายเพราะน้ำมือเจ้า ทำร้ายพวกเขา
ครั้งสองครั้งแล้วไม่สำเร็จ เจ้ายังคิดจะกำจัดพวกเราให้หมด!”

“เชี่ยวคุณ ต่อให้ข้าไม่สังหาร ก็มีคนอยากให้เจ้าตาย
อยู่ดี!”

เมื่อผ่านไปสักพัก เร็วแรงของเชียวคุณก็หายไปอย่างรวดเร็ว เขากล่าวอย่างยากลำบาก “ข้ากลับลืมไปว่าเจ้าคือหมอเทวดา ใช้พิษได้ยอดเยี่ยมที่สุดในใต้หล้า”

ประโยคนี้นำหูเหมือนลม มู่อันรับไว้อย่างยินดี “ใช่แล้ว ข้าจงใจทดสอบยอดฝีมือพิษคนหนึ่ง เหตุใดท่านต้องสามจึงวางแผนพลาดได้เล่า ลืมจุดจบของเจียงเสวียไปแล้วหรือ แต่ไหนแต่ไรมาข้าเคยเป็นคนดีมีเมตตาเสียที่ไหน”

“ข้าก็ไม่ใช่เหมือนกัน” เชียวคุณโยนกระบี่

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเมื่อคืนวานไม่ได้นอนและดื่มสุราหรือไม่ ต่อให้เขานี้ดื่มน้ำชาไปแล้ว แต่เขาก็กังสติไม่กระจ่างชัด เขาไม่ใช่คนใจดีมีเมตตา คนที่ตายด้วยน้ำมือเขามีเป็นร้อยเป็นพันชีวิต หากเมื่อครู่เขาตั้งใจเอาชีวิตของมู่อัน เกรงว่าสาวน้อยผู้องอาจทรงเสน่ห์ตรงหน้าคงตายนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

มีเพียงเขาเท่านั้นที่รู้ว่าเพลงที่บรรเลงจากพิณผาห่านป่า เพลงนั้นแทรกซึมเข้าหัวใจ ทำให้เขาไม่มีทางลงมือได้

เชียวคุณยิ้มอย่างชื่นชม “ต่อให้เสด็จารือทั้งจวนฮ่อง ก็หาที่นี้ไม่เจอหรอก พระชายาใช้พิษได้ แต่บังเอิญว่าคุณกลับ

ของข้าก็ซ่อนพิษไว้เช่นกัน ใช้เวลาหนึ่งถ้วยชาควันทพิษ
ก็แพร่กระจายแล้ว”

“เสด็จอาลับมาได้ทันเวลาจริงๆ ในเมื่อตกอยู่ในมือเขา
ก็ต้องตายอยู่ดี ไม่สู้ตั้งเจ้ามาตายเป็นเพื่อนข้าดีกว่า”

มูอันตงใจเล็กน้อย ใช้พลังจิตตรวจสอบ พบว่ามีพิษ
จริงๆ ด้วย เป็นพิษร้ายที่อันตรายถึงชีวิต ไม่รู้ว่าเซียวคุนหามา
จากไหน จะให้ปรุงยาในหอการแพทย์ตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว

นางสำรวจสีหน้าและอารมณ์ “ข้าไม่ตายหรอก”

นางมีมิตี สามารถหนีออกไปได้ นางจะหนีต่อหน้า
เซียวคุน แต่แน่นอนว่านางก็ฆ่าเซียวคุนก่อนได้เช่นกัน

เมื่อพูดจบ จิตของนางก็เข้าไปวนอยู่ในมิตีรอบหนึ่ง
คิดว่าปลอดภัยแล้วแน่นอน

ทันใดนั้น ในหัวก็มีเสียงดัง ‘ติ๊ง’ นางเกิดกลางสังหรณ์ไม่ดี
อย่างบอกไม่ถูก

ระบบ “ตรวจพบปรากฏการณ์ที่ไม่ชัดเจน นอกมิติเกิด
ปรากฏการณ์แตกทลาย กำลังจะเข้าสู่สภาวะหลับลึก”

มูอัน “...”

ระบบจอมหลอกลวง!

รอกะทั่งจะแวบเข้ามาในมิติอีกครั้ง นางก็เข้าไม่ได้แล้ว

เซียวคุนรู้สึกได้ว่ามูอันไม่ได้ใช้พิษที่อันตรายถึงชีวิตกับเขา เพียงทำให้เส้นเอ็นของเขาบาดเจ็บเท่านั้น เห็นเพียงมูอันยืนเหม่ออยู่ที่เดิม

“ตายพร้อมกับข้า แม่เจ้าไม่เต็มใจ แต่กลับคุ้มค่าเช่นกัน” ช่วงสำคัญตอนสุดท้าย ไม่รู้ว่าเซียวคุนคิดอย่างไร เขาอยากจะทำท่าทางของมูอันให้ละเอียด มองให้ชัดๆ ว่าคนอย่างไรกันแน่ที่คู่ควรกับสุดยอดพิณแห่งยุคอย่างพิณผาห่านป่า

มูอันยังไม่ทันหายตกใจกับระบบที่ขัดข้องกะทันหัน ก็ตระหนักได้แล้วว่านางถูกพิษ!

ส่วนเซียวคุนจู่ๆ ก็ลุกขึ้นยืน แล้วกระโจนมาที่นางอย่างดุร้าย!

มูอันตกใจมาก ตวัดกระบี่ออกไป ปาดผ่านไหล่ขวาของเขา “เจ้าจะทำอะไร!”

จะตายแล้วยังไม่หยุดอีก!

มูอันรีบปาดชายกระโปรงมาปิดปากและจมูกไว้ จากนั้น
ถอยหลังทีละก้าว เชี่ยวคุณจับแปลบตรงเส้นชีพจร ถือกระบี่
แทงเข้ามาทางมูอัน กระบี่สองเล่มเสียดสีจนเกิดประกายไฟ
ในทางเดิน

เชี่ยวคุณสูญเสียสติสัมปชัญญะโดยสมบูรณ์ เขาเหมือน
หมาบ้าตัวหนึ่ง ดิ่งผมมูอันเตรียมจะลากมาข้างหลัง

กระบี่ในมือมูอันหนักเกินไป นิ้วของนางได้รับบาดเจ็บ
เพ็งจับกระบี่ได้ก็ถูกเชี่ยวคุณปัดกระเด็นแล้ว!

บทที่ 231 รักพระชายา อย่างเผด็จการ

เชียวคุณดิงมูอัน ออกแรงทำให้มูอันลัมใส่ผนัง นางไม่รู้ว่
ตัวเองไปลัมผัสเข้ากับตรงไหน จู่ ๆ ก็เจ็บจี๊ดตรงท้องน้อย
นางงอตัวทันที แทบจะหายใจไม่ออก

ในใจมีคำว่า ‘แม่งเอ๊ย’ บินผ่านเป็นหมื่นคำ...

กำลังอยู่ระหว่างความเป็นความตาย ทั้งยังต้องเอาชีวิต
รอดจากเจ้าโง่นี่อีก! ดวงช่วยแปดชาติจริง ๆ!

คว้นพิษอยู่ใกล้แค่คืบ มูอันปิดปากปิดจมูกสนิท ถลึงตา
ใส่เชียวคุณอย่างเดือดดาลผาดหนึ่ง แล้วเบี่ยงกายหลบประกาย
ไฟจากกระป๋องอย่างฉุกฉะทุก ไม่ต้องหันกลับไปมองก็รู้ว่าบนผนัง
ข้างหลังเกิดรอยลึกแล้ว

ครั้งนี้อัปจนหนทางแล้วจริง ๆ บนหน้าผากมีเหงื่อภาพ
ซึมเยอะมาก ริมฝีปากก็แห้งแตกเช่นกัน พุดไม่ค่อยชัด ทั้งน่าขำ
ทั้งสนใจ

ถูกผลึกใสผืนน้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่ว่าใครก็รู้สึกอึดอัดทั้งนั้น มูอันไถลตัวลงจากผืนน้ำ แล้วเอ่ยตัวอย่างยากลำบาก “เซียวคุณมารดาเจ้าเถอะ!”

“จนปานนี้แล้ว พระชายาอย่าปากแข็งอีกเลย!” เซียวคุณออกแรงสูจนถึงที่สุดเยี่ยงปลาตายตาข่ายขาด เขาบีบคอมูอันยกร่างนางขึ้นมา มองใบหน้าของนางที่เริ่มซีดขาวลงทีละน้อย

คิ้วและดวงตาราวกับภาพวาด จมูกโด่งงามที่แดงระเรื่อทำให้คนรู้สึกสงสารและเอ็นดู สีหน้าหวาดกลัวของดวงหน้านี้ตราตรึงอยู่ในสมองของเซียวคุณไม่จางหาย

ตอนอยู่ระหว่างความเป็นความตาย มูอันคิดว่าชาติที่แล้วตนคงเคยขาดหลุมศพบรรพบุรุษของเจ้าหลานชายคนนี้นะ!

ต่อให้ไม่เคยขาด แต่หากครั้งนี้รอดออกไปได้ นางก็จะทำอยู่ดี!

ชั่วพริบตาที่ดวงตาพร่ามัว มูอันจ้องเซียวคุณที่ยิ้มตาโค้งเหมือนตะขอ ฝ่าเท้าลอยขึ้นพร้อมความรู้สึกหนาวเย็น

ควันทิชลูกกลมเข้ามาแล้ว ในระหว่างที่ต่อสู้กันก่อนหน้านี้ ผ้าปิดหน้าปิดจมูกของนางถูกเชียวคุนฉีกทิ้งออกอย่างปาเถื่อน

ทันใดนั้นก็เกิดเสียงดังสะเทือนหู เชียวคุนตะลึงงัน มู่อันฉวยโอกาสเตะที่หนึ่ง ถูกจุดสำคัญพอดี เชียวคุนล้มลงบนพื้น ผ่านไปนานก็ยังไม่ลุกขึ้นมา

“ท่านอ๋อง...!”

ไปชูชูพุ่งเข้ามา นางตรงมาหาเชียวคุน รีบกวาดตามองมู่อันที่อยู่บนพื้นแวบหนึ่ง จากนั้นมาขวางตรงหน้าเขา แล้วถามด้วยสีหน้าจริงจัง “ท่านอ๋อง เป็นอย่างไรบ้างพะคะ”

เชียวคุนงุนงงเล็กน้อย จากนั้นผลักไปชูชูออก มองเชียวฉือที่เดินตามหลังมา สายตาที่เย็นเยียบของอีกฝ่าย เต็มไปด้วยความดูร้าย เขาพนเสียงฮึดฮัดทางจมูก “เสด็จกลับมาแล้วหรือ!”

“ไสหัวไป!” เชียวฉือตะคอกพร้อมเตะหนึ่งที่ เชียวคุนกระเด็นใส่ผนังราวกับถูกลมแรง ร้องครางเบาๆ เลือดซึมที่มุมปาก เป็นตายเท่ากัน

เซียวฉือซ่อนตัวมู่อันมาไว้ในอ้อมอกอย่างร้อนใจ นางที่ยังเหม่อลอยพลันได้กลิ่นอันคุ้นเคย รู้สึกได้ถึงหัวใจที่เต้นอย่างทรงพลัง ชั่วพริบตานี้ก็นึกว่าตนเองฝันไป พึมพำถามว่า “ท่านกลับมาแล้วหรือ”

“ใช่ ข้ากลับมาแล้ว” เซียวฉือรู้สึกจุกที่หัวใจอย่างแรง “ข้าขอโทษ ข้ามาช้าเอง ทำให้เจ้าลำบากแล้ว”

เซียวฉืออยากมองหน้ามู่อันให้ชัดๆ กังวลว่านางจะเป็นอะไรหรือไม่ บาดเจ็บตรงไหนหรือไม่ เจ็บที่ตรงไหนหรือไม่

แต่คนที่อยู่ในอ้อมอกกอดตนไว้นั้นไม่ยอมปล่อย จะดึงอย่างไรก็ดึงไม่ออก มู่อันตั้งใจปล่อยมือจากเขาไม่ได้ ไม่พบกันหนึ่งวันเหมือนผ่านไปสามฤดูใบไม้ร่วง นางซุกศีรษะอยู่ในอ้อมอกอันอบอุ่น พึมพำว่า “อย่าขยับ ให้ข้ากอดดีๆ หน่อย”

เซียวฉือปลอบนางอย่างทะนุถนอม “ข้าไม่ขยับแล้ว”

ผ่านไปนานมาก มู่อันถึงได้ปล่อย นางแยกเซียวฉือออกจากอก หายใจลึกเฮือกหนึ่ง...พบว่าเซียวฉือผอมลง หนวดเคราก็ไม่มีเวลาโกน ใบหน้าแหลมคมเหมือนเหลากระดูก โครงร่าง

อันแข็งแกร่งถูกย้อมด้วยความกร้านโลกหนึ่งชั้น นางเห็นแล้ว
รู้สึกปวดใจ

“ข้าคิดถึงท่าน เหตุใดจึงเพ็งกลับมา!”

ทันใดนั้น เชียวฉือก็ขยับมุมปากอย่างฝืนทน คิดว่า
คนตรงหน้ายังส่งเสียงดังได้ขนาดนี้ เชียวหรือ เขาถามนาง
“เจ็บตรงไหนหรือไม่ อันตรายขนาดนี้ เหตุใดจึงไม่ซ่อนตัว”

รู้ว่าเขาหมายถึงเรื่องมิดี มูอันเพียงแลบลิ้นแต่ไม่ได้
อธิบาย นางประคองมือเชียวฉือแล้วลุกขึ้น รู้สึกเจ็บไปทั้งตัว
“กลับไปค่อยอธิบายให้ท่านฟัง”

ไปชั่วชู่คุกเข่าตรงหน้าเชียวฉือทันที แล้วโขกศีรษะกับพื้น
อย่างแรง “เซ่อเจ็งอ๋องโปรดไว้ชีวิต นี่...นี่เป็นเรื่องเข้าใจผิด
หม่อมฉันยินดีอธิบาย เรื่องไม่ได้เป็นอย่างนั้น ท่านอ๋องสาม
ไม่ได้เจตนาจะทำร้ายพระชายาเซ่อเจ็งอ๋องเพคะ ไม่แน่นอน!”

เมื่อเห็นท่าทางเช่นนี้ของเชียวฉือ ไปชั่วชู่ก็หวาดกลัวแล้ว
นางหน้าซีด เนื่องจากเมื่อครู่เคลื่อนไหวรุนแรง จึงรู้สึก
ปวดแปลบที่ท้องกลมๆ แต่นางไม่สนใจอะไรขนาดนั้นแล้ว

เรื่องวันนี้ต้องพูดให้ชัดเจน หากเชียวฉือเอาเรื่อง ผลที่ตามมา
คงเลวร้ายจนนางไม่ยากจินตนาการถึง!

“ห้องโตขนาดนั้น ดูแลตัวเองให้ดีกว่านเถอะ” มู่ฉั่นกล่าว
เสียงเย็น

“มู่ฉั่น!” ไปชูชูกัดฟัน “ข้าขอร้องล่ะ กุ้ยเพยตายด้วย
น้ำมือเจ้า ข้าก็ไม่ได้บอกใคร ถือว่าหายกัน นางก่อกรรมเอง
นางติดค้างเจ้า! แต่ข้าไม่ได้ติดค้างอะไรเจ้า ขอร้องล่ะ...”

มู่ฉั่นมองเชียวฉือผาดหนึ่ง แล้วพูดเสียงต่ำ “ข้ารู้สึก
ไม่สบาย”

เชียวฉือตัดสินใจทันที อุ้มมู่ฉั่นขึ้นมาแล้วหันกลับมาสั่ง
เสียงเข้ม “นำตัวเขาไป!”

เชียวฉินถูกเชียวฉือเตะจนบาดเจ็บที่หัวใจ อาศัย
สติสัมปชัญญะสุดท่ายประคองตัวเองไว้ เมื่อได้ยืนตั้งนั้น
ก็ไม่ขัดขืน เพียงบอกไปชูชูว่า “ไม่เกี่ยวกับเจ้า ออกไป!”

พูดจบก็ถูกองครักษ์ของจวนอ๋องจับตัวไป!

“ท่านอ๋อง...” ไปซู่ซู่ราวกับอยู่ในอุโมงค์น้ำแข็ง
ยืนตัวแข็งอยู่ที่เดิม เหงื่อกาฬไหลไม่หยุด

ประตูคุกมีดเปิดออก ควันพิษสลายไปแล้ว คาดว่า
คงออกแบบเป็นกลไก มูอันกลอกตามองเขี้ยวฉือ ในใจเกิด
ความคิดนับพันหมื่น ก่อนเอ่ยเสียงต่ำ “ข้าเดินเองได้ ปล่อยข้า
ลงเถอะ”

สายตาหลายคู่ที่อยู่ข้างนอกกวาดมองเข้ามา ต่อให้
หนังหน้ามูอันจะหนาขนาดไหนก็ทนไม่ไหว

“ไม่ปล่อย” เขี้ยวฉือตอบ

เขาจะปล่อยมือลงได้อย่างไร

มูอันหัวเราะเสียงเบา จู่ๆ ตอนนี้ก็รู้สึกถึงความเจ็บปวด
ทั้งหมดไม่ควรค่าให้เอื่อยถึง

“ครั้งนี้เป็นท่านเองนะที่ไม่ปล่อย” นางยืม “เช่นนั้นท่าน
ต้องกอดให้แน่นๆ ละ ข้าไม่ลงเดินเองแล้วนะ”

“ได้สิ”

เหยียนควนเตรียมรถม้าไว้นานแล้ว เมื่อเห็นฉากรักใคร่
สุดหวานซึ่งเช่นนี้ ก็หันหน้าหนีอย่างลำบากใจ

“ท่านอ๋อง เชี่ยวเหลียงมาแล้วพะย่ะค่ะ”

เชียวฉือกั่มลงวางนางไว้ในตู้รถม้า เชิดฝุ่นบนแก้มของ
นางอย่างใส่ใจ ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “รอข้าอยู่ในรถม้า
ข้าจะกลับเรือนเก่าทศกับเจ้า”

มูอันอ้าปากเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไร
นางกำลังเล่นนิ้วมือของเขา เมื่อได้ยืนดังนั้นก็พยักหน้าน้อยๆ

เชียวเหลียงแทบจะตามมาโดยไม่ได้หยุดพัก มายืนรอช้า
อยู่ข้างๆ ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง เครื่องเคียดจนเหงื่อแตก
เต็มศีรษะ

เหยียนควนมองเขาผาดหนึ่ง จากนั้นก็ไม่สนใจอีก
ปล่อยให้ยืนอยู่ข้างๆ ต่อไป

มูอันดึงมือเชียวฉืออย่างอาลัยอาวรณ์อยู่นานกว่าจะ
ปล่อยได้ “อย่าโมโหสิ ข้าไม่เป็นอะไร เดี่ยวค่อยคิดบัญชีกับ
พวกเขาก็ได้ วันนี้ท่านเพิ่งกลับมา โมโหเช่นนี้ไม่ดี”

เชียวฉื่อไม่ตอบอะไร จุ่มพิตที่ริมฝีปากนางเบาๆ แล้ว
ถอยออกไป

ทิ้งให้มูอันหน้าแดงเรื่อเพราะอารมณ์ค้าง นางรีบใช้จิต
ตรวจดูระบบครู่หนึ่ง พบว่าเจ้าระบบจอมหลอกลวงยังอยู่ใน
สภาวะหลับลึก

เซี่ยเหลียงคอยติดตามความเคลื่อนไหวด้านนอก วันนี้
เขาควรจะไปต้อนรับ ‘นิมิตหมายมงคล’ จากนอกเมืองกลับมา
อย่างมีหน้ามีตา เดิมทีถนนในเมืองหลวงควรเต็มไปด้วยผู้คน
ที่ออกมาเฉลิมฉลอง

ผลปรากฏว่าแม้แต่โฉมหน้าของกระตุ่มมังกรก็ไม่ได้เห็น
ได้แต่ตามหลังเชียวฉื่ออย่างอกสั่นขวัญแขวน ในระหว่างนั้น
ยังแอบจัดฉากทิ้งเบาะแสมือสังหารเพื่อก่อกวนสายตาสามครั้ง
แต่ก็รังเชียวฉื่อไว้ไม่ได้แม้แต่ครู่เดียว ทั้งเมืองหลวงแทบจะถูก
พลิกขึ้นมากันหา

สุดท้ายก็ยังเป็นอุ้งชิงเหวินที่รับหน้าที่ใหญ่หลวง นำกอง
รักษาการณ์หนึ่งกองออกจากเมืองไปพูดคุย

เมื่อครูเซียวคุนถูกลากออกไปในสภาพกึ่งเป็นกึ่งตาย เขายังไม่ทันได้เอ่ยถาม ก็ถูกองค์กรภักษ์ของเรือนแก้วศิไคกระบี๋ ขวางให้กลับมาแล้ว

“ท่านอ๋อง ฝ่าบาททรงรออยู่ที่ตำหนักไท่เหอพะยะค่ะ”

เซียวจื่อซ่าเลื่องเซี่ยเหลียงอย่างเยียบเย็นผาดหนึ่งแล้ว ขยี้นิ้วเบาๆ เขากำลังเหยียบอิฐสีเทาของจวนอ๋องสามแคว้น ต่ำเหลียง สิ่งที่ปรากฏสู่สายตาคือโขดหินรูปร่างประหลาด เต็มจวน ดูโอ้อ่าอลังการ ผ่านมาหลายยุคสมัย ยังไม่มีจวนอ๋อง แห่งไหนงามอร่ามหรูหราแบบนี้

เดินพลาดหนึ่งก้าวก็ผิดอีกหลายก้าว น่าเสียดายแล้ว

“กลับไปทูลฝ่าบาท ข้าจะเลือกวันไปเข้าเฝ้าด้วยตัวเอง”
เซียวจื่อกล่าวเสียงเย็น “วันนี้ไม่ว่าง!”

“ท่านอ๋องโปรดระงับโทสะ บัญชานี้มีอาจขัด ฝ่าบาททรง มีรับสั่งให้ท่านอ๋องเข้าเฝ้าพะยะค่ะ” เซี่ยเหลียงกล่าว

“ผู้บัญชาการเซี่ยกำลังสอนข้าว่าควรทำอะไรเช่นนั้น หรือ”

เซี่ยเหลียงไต้ยิ่นแล้วตกใจ “กระหม่อมมิบังอาจ”

“ใส่หัวไปเถอะ!” เซียวฉือกล่าว

เหยียนควนยื่นมือออกมา แล้วกล่าวเสียงเย็น “ท่านต้อง
งานยุ่ง วันนี้เกรงว่าคงไม่ว่างเข้าวัง รบกวนผู้บัญชาการเซี่ย
กลับไปทูลฝ่าบาทด้วย เชิญ”

“...” เซี่ยเหลียงยังจะทำอะไรได้อีก เหมือนถูกชก
ฟันหักแต่กลับต้องกลืนลงท้อง เขาถึงเลครูหนึ่ง แล้วจากไป
อย่างหน้ามอยคอดก ไม่มีแม้แต่โอกาสขอร้องให้เซียวคุนด้วยซ้ำ

ในใจว่าวุ่นราวกับถูกคลื่นซัด ตั้งแต่นี้ไป เกรงว่าคลื่นลม
ในราชสำนักกรุงรุนแรงขึ้น ครั้งนี้ท่านต้องสามเฒ่าแผ่นเหล็ก
เข้าแล้ว

มู่อันเจียหูฟัง โชคดีที่เซียวฉือไม่ได้บุก ‘สังหาร’ เข้าวัง
โดยตรง นางแอบโล่งใจ เปลี่ยนสีหน้าเป็นอ่อนโยน ภูไม้ภูมือ
และนั่งอย่างสง่างามเรียบร้อยรอให้คนข้างนอกเข้ามา

“กลับจวน” เหยียนควนเอ่ยเสียงดัง

เซียวฉือกัมหน้าเข้ามาในตุ้รถ มู่อันเว้นที่ว่างข้างๆ ไว้ให้ ยิ้มให้เขาอย่างไม่เขินอาย “พวกเรากลับบ้านกันเถอะ”

หลังจากหิบบชุดคลุมขึ้นมาสวมคลุมให้มู่อัน เซียวฉือก็ นั่งเงียบไปนาน เขาเพียงอยากกอดคนในอ้อมแขนเอาไว้แน่นๆ เหมือนอย่างตอนนี้อย่างนั้น

“หากเข้ามาช้าไปก้าวเดียว...”

“ไ้อ้หยา ท่านทำช้าอี๊ดอี๊ดจะแย่อยู่แล้ว” มู่อันบ่นอุบอิบ กลบเกลื่อนน้ำตาที่คลออยู่ในดวงตา แล้วยื่นใบหน้าน้อยๆ ออกมา “เดิมทีข้าก็หนีออกมาได้ แต่ข้าประมาทเอง”

“ให้ข้าดูมือเจ้าหน่อย”

เซียวฉือยื่นมือไปดึงมือนางโดยไม่ถามความสมัครใจ มู่อันตัวสั่นเล็กน้อย เลือดที่เปียกผ้าพันแผลใกล้จะแห้งแล้ว ที่จริงนางไม่ได้รู้สึกเจ็บอะไรมาก จึงไม่ได้หลบ ปล่อยให้เซียวฉือดูแต่โดยดี

“ข้าพันแผลเองแล้ว สวยใช่หรือไม่ล่ะ”

ดวงตาราวกับถูกปกคลุมด้วยเมฆครึ้มหนึ่งชั้น เชียวฉือริมฝีปากสั่นเล็กน้อย เอ่ยเสียงแหบพร่า “เขาสมควรตาย!”

มูอันตกใจทันที นางกลัวว่าเชียวฉือจะสังหารเชียวคุน เพราะความโมโห หากเป็นเช่นนั้น เขาก็จะได้แบกรับชื่อเสียงเสียหายที่ไร้คุณธรรม โหดร้ายผิดมนุษยมนา สังหารญาติในสายเลือดตัวเองแล้วจริงๆ

“ไม่ ข้าไม่เป็นอะไร อีกสองวันก็หายดีแล้ว เพียงแต่มองเผินๆ ดูรุนแรงไปหน่อย ท่านไม่ต้องเป็นห่วงแล้วดีหรือไม่ เรื่องนี้เชื่อมโยงกับหลายอย่าง ก่อนสืบให้กระจ่างท่านห้ามวู่วามเด็ดขาด รับปากข้าสิ”

“เชียวฉือ ท่านรับปากข้าสิ! ไม่ว่าท่านจะตัดสินใจอะไร ท่านต้องบอกข้า” มูอันย้ำ

“ได้” เชียวฉือพยักหน้า ตอนนี้ไม่ว่ามูอันพูดอะไร เขาก็ยอมทั้งนั้น “ข้ารับปากเจ้า”

“เช่นนั้นก็ดี” มูอันยิ้มเห็นฟัน กระแอมหนึ่งที แล้วมองไปนอกหน้าต่างรถผาตหนึ่ง เห็นคนบนถนนเยอะมาก นางถึงได้

นึกขึ้นได้ว่ามีเรื่องกระดูกมังกร จึงหันกลับมาถาม “ท่านกลับมาล่วงหน้าแล้ว เรื่องกระดูกมังกรเป็นอย่างไรบ้าง”

“อยู่ซิงเหวินไปเรียบร้อยแล้ว” เชียวฉีตอบ

เรื่องเช่นนี้ตาเผ่าอยู่สนใจมาก เมื่ออายุมากขึ้น ก็มักจะเชื่อลางสังหรณ์ดีที่อาจจะไม่มีอยู่จริงพวกนี้

มูอันไม่เคยเห็นกระดูกมังกร ช่วงเวลานั้นนี่ก็อยากรู้ อยากเห็นอยู่บ้างเช่นกัน เชียวฉีความรู้สึกไว สังเกตเห็นเบาะแสเล็กๆ ในใจนาง จึงถามเสียงเบา “อยากดูหรือ”

“ไม่อยาก” มูอันส่ายหน้าตามอารมณ์ คร้านจะไปประสมโรง สาเหตุที่นางอยากดู ก็เพียงเพราะกระดูกมังกรเป็นผลงานของสามีนางเท่านั้น

ทันใดนั้นเชียวฉีก็ตะโกนเรียก “เหยียนควน!”

“ท่านอ๋อง มีเรื่องอะไรพะย่ะค่ะ”

“นำคนไปชนกระดูกมังกรกลับจวนอ๋อง ค่อยเลือกวันส่งเข้าวังอีกที”

มูอัน “...”

เหยียนควน “...ท่านอ๋อง เช่นนี้ไม่เหมาะสมกระมัง”

ดรอซ่า

บทที่ 232 กินเต้าหู้ หรือว่ากินเต้าหู้

เชอเจิ้งอ๋องผู้ส่งางามหน้าเกรงขามลั่นวาจาแล้ว ยังมีอะไร
ไม่เหมาะสมอีก การเอาใจภรรยาต่างหากที่สำคัญที่สุด

มุมปากแห้งแตกทำให้รู้สึกเจ็บเล็กน้อย มูอันสบตากับ
เซียวฉืออยู่พักหนึ่ง แล้วจงใจถามว่า “ท่านพี่ ทำเช่นนี้
ไม่เหมาะสมกระมัง”

หากเซียวเจิงหยวนรู้เข้า จะไม่กริ้วจนกระโดดลงจาก
บัลลังก์หรือ!

“ไม่มีอะไรไม่เหมาะสม” เซียวฉือหรีตาเล็กน้อย แล้ว
กล่าวด้วยท่าทางจริงจัง “หากเห็นแล้วชอบ ก็เก็บไว้ชื่นชม
ในจวนทุกวันได้”

เผด็จการมาก!

มูอันกลืนน้ำลาย “หากมีวันใดที่ไม่ชอบแล้วเล่า”

“ทุบทิ้งก็พอ”

ในตุ้รรมมีเสียงหัวเราะอย่างหรรษาดังมา ในมุมถนนที่อยู่
ไม่ไกล มุสวินยืนกอดอกเผยแววตาล้ำลึก จ้องรถม้าของทั้งสอง
อย่างเย็นชา ท่าทางสงบนิ่งราวกับไร้วิญญาณ

ผู้ติดตามที่อยู่ข้างๆ เอ่ยหยั่งเชิงอย่างระมัดระวัง “ชื่อจื่อ
พระชายาเชื่อเจิ้งอ๋องปลอดภัยแล้ว พวกเรากลับกันเถอะ
พะยะค่ะ”

“กลับ? กลับไปไหน” มุสวินถาม

“ย่อมเป็นวังหลวงพะยะค่ะ ชื่อจื่อ พวกเราตามหา
พระชายาเชื่อเจิ้งอ๋องนานขนาดนี้ยังหาไม่เจอ แต่พอเชื่อเจิ้งอ๋อง
กลับมาก็เจอทันที ทำเช่นนั้นพระชายาก็ไม่ทราบถึงความหวังดี
ของชื่อจื่ออยู่ดี ชื่อจื่อ...เหตุใดต้องลำบากด้วยเล่า”

ผู้ติดตามทอดถอนใจ กำลังคิดว่าการรักษาความสงบ
เรียบร้อยของตำแหน่งไม่ได้เรื่องเลยจริงๆ แม้แต่พระชายาที่อยู่
ในวังหลวงก็ยังถูกลักพาตัวไปได้

มองจนกระทั่งรถม้าลั้บตาไปตรงหัวถนน มุสวินส่งเสียง
ฮึดฮัดในลำคอ เรียกองค์กรรักษัลั้บที่ตามสืบออกมา แล้วถาม
เสียงต่ำ “เชียวนี่ช่วยคนออกมาจากที่ไหน”

“เรียนชื่อจื่อ จากท่านอ๋องสามพะยะค่ะ”

“เชียวคุณ!” มุสวินชะงัก แล้วขมวดคิ้วถามด้วยสีหน้า
เคร่งขรึม “มีคนรู้เรื่องนี้กี่คน”

“เซ่อเจิ้งอ๋องคำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม องค์กรรักษัลั้บของ
จวนอ๋องป้องกันอย่างแน่นหนา ระหว่างที่ตรวจค้นปกปิด
เป็นความลับ ไม่มีใครรู้ว่าช่วยคนออกมาจากจวนท่านอ๋องสาม
พะยะค่ะ”

เมื่อขึ้นรถม้าแล้ว มุสวินก็โมโหเล็กน้อย “ตอนนี้ไม่มีใครรู้
ก็ไม่ได้แปลว่าในที่ประชุมท้องพระโรงฟຣຸ່ງนี้จะไม่ไม่มีใครรู้!
อ๋องสามเชียวคุณ สมควรตายจริงๆ!”

ผู้ติดตามได้ยินแล้วตัวสั่น “ชื่อจื่ออย่าโมโหเลยพะยะค่ะ
ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นเรื่องภายในของต้าเหลียง ไม่เกี่ยวกับ
พวกเรา”

มูสวินกวาดสายตาเย็นชามองผู้ติดตามผาดหนึ่งข้างๆ เจียบกริบทันที เขาถอดหน้ากากเงินมาถือไว้ในมือ บีบแน่นจนนิ้วซีด เมื่อมาถึงหน้าประตูดำหนักเทียนเหอ ถึงได้สวมหน้ากากไว้อีกครั้ง เมื่อแปลงกายก็เปลี่ยนเป็นชื่อจื่อแคว้นต่ำเหลียงที่ไม่มีใครมองออกว่าอยู่ในอารมณไหน

ราวกับว่าออกไปอ้อมเมืองมารอบหนึ่ง พอเปื้อหนายแล้วก็กลับมาอย่างสบายอกสบายใจ ไม่ใช่คนสีหน้าเย็นชานักแล้ว เมื่อครู่นี้ ไม่ว่าใครก็มองพิรุณไม่ออก

เมื่อกลับถึงเรือนกำกัศแล้ว ปาเจียวเห็นสภาพของมูอันก็ร้องไห้และโผล่เข้ามาทันที เส้นเลือดตรงขมับมูอันเต้นตุบๆ น้ำเสียงเปลี่ยนทันที “เจียบเลยนะ กลัมน้ำตาให้ข้าเดี๋ยวนี้ห้ามร้องไห้!”

ปาเจียว “ฮือ...”

นางร้องไห้หนักกว่าเดิม พุดตะกุกตะกัก “คุณหนูป่าวเป็นห่วงคุณหนูแทบแย่ มือเป็นอะไรไปเจ้าคะ ทำไมไม่เสื่อขาดแล้ว ผมก็ยุ่งเหยิง เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้...”

“...เฮ้อ” มูอันปลอบโยนอย่างใส่ใจ “เจ้าเลิกร้องได้แล้ว
ถ้าเจ้าร้อง ข้าจะเจ็บกว่าเดิมนะ”

ปาเจียวเซ็ดน้ำตาอย่างขอไปที “คุณหนูไม่สบายตรงไหน
หรือไม่เจ้าคะ บ่าวจะไปเชิญท่านหมอมาดูเดี๋ยวนี้”

“ไม่ต้องแล้ว อีกประเดี๋ยวท่านอ๋องก็มาถึง เจ้าช่วยข้า
อาบน้ำแต่งตัวก่อนแล้วกัน” มูอันโบกมือสองข้าง สื่อว่าตอนนี้
ตนเป็นเพียงคนไร้ประโยชน์ที่เสื่อผืนม่านค่อยชูมือ ข้าวมาค่อย
อำปากเท่านั้น

ปาเจียวน้ำตาหยดเหมะๆ จัดการร่างกายของมูอันตั้งแต่
ศีรษะจดเท้าอย่างคล่องมือ

เซียวฉือกลับจวนแล้ว เขาไปที่คุกมัดด้วยตนเอง
เซียวคุนถูกขังอยู่ในนั้น เขาถูกพาตัวมายังคุกมัดของจวนอ๋อง
โดยไม่ได้ทูลรายงานต่อเซียวเจิงหยวน ยังดีที่เหยียนควน
กลัวว่าเขาจะตาย จึงเชิญหมอมาดูอาการก่อนแล้ว

“ท่านอ๋อง ท่านอ๋องสามถูกพิษไม่ร้ายแรง กระทบม
ถอนพิษให้แล้วพะยะค่ะ เพียงแต่อาการบาดเจ็บภายในทำให้

ร่างกายเสื่อมทรุด ถึงได้ทำให้สลบไป หากฝันฝังเข็มเพื่อปลุกให้ฟื้น ท่านต้องการให้เขาตอบคำถามทันทีหรือไม่พะยะค่ะ”

เชียวคุณไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะมีวันที่ตนถูกผู้อื่นควบคุม เขาสถิติสัมปชัญญะไม่ชัดเจน มองไม่เห็นใบหน้าอันล้าลึก ยากคาดเดาของเสด็จอาที่กำลังยืนมองตนจากที่สูง

อยากสังหารเจ้าคนโง่อย่างเชียวคุณคือเรื่องจริง เกลียดที่เขานุ่มนวลไร้สมองก็เป็นเรื่องจริงเช่นกัน!

เชียวฉือคิดไม่ถึงว่าความอดทนของตนจะกลายเป็นโอกาสให้คนพวกนี้ยิ่งได้ดิบจะเอาศอก คิ้วเขาระตุก กล่าวเสียงเข้ม “จับตาดูไว้ดีๆ อย่าให้ตาย!”

ท่านหมอพยักหน้า “พะยะค่ะท่านอ๋อง”

กล่าวเช่นนี้แสดงว่าต้องการให้เขาพยายามรักษาอย่างถึงที่สุด จากนั้นก็ได้ยินเหยียนควนบอกว่าอาการบาดเจ็บภายในของท่านอ๋องสาม เป็นฝีมือของนายท่านที่ทำไปเพราะความโกรธ

พอกลับมาถึงห้อง เชียวฉีกก็เก็บสีหน้าอารมณ์ที่
โกรธเกรี้ยว ขณะมองมูอันที่สดขึ้นไปทั้งเรือนร่าง ผมดำขลับ
เกล้าต่ำ เขาก็กลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ ก่อนแม้ริมฝีปากสั่งว่า
“ปาเจียว เจ้าออกไปก่อน”

ปาเจียวพลันเงยหน้า เมื่อเห็นเชียวฉีกก็พยักหน้าอย่าง
งุนงง นางขานรับแล้ววางชามกับตะเกียบในมือแทบจะทันที
ก่อนรีบร้อนวิ่งออกไปโดยไม่หันกลับมามองมูอันแม้แต่
ปราดเดียว

มูอันอิงไปหนึ่งวินาที นางชู้ตเส้นก๊วยเตี๋ยที่ค้างอยู่ตรง
มุมปากจนสลัก ไฉนใบหน้าแดงเรื่อ แทบจะคายของอร่อย
ที่เพิ่งกินอย่างหน้าใจเมื่อครู่ออกมา สองมือที่เหมือนใส่
แขนเทียมเคาะทุบด้านข้างพลางเบิกตาโพลง

ฝ่ามือใหญ่อันอบอุ่นคู่หนึ่งเข้ามาประคองได้ทันเวลา
ราวกับมีลมฤดูใบไม้ผลิวนหนึ่งพัดมาลูบหลังนางด้วยความเร็ว
และความแรงที่พอเหมาะพอดี จากนั้นยื่นน้ำอุ่นให้ “ค่อยๆ กิน”

มูอันข่มความรู้สึกคลื่นเหียนที่เกิดขึ้นจับปล้นเอาไว้ แล้วกล่าวอย่างหงุดหงิด “ปาเจี๋ยวกำลังยุ่งอยู่นะ ข้ายังกินไม่เสร็จเลย ท่านให้นางออกไปแล้วใครจะป้อนข้า”

หญิงสาวมองข้ามกับตะเกียบตรงหน้าแวบหนึ่ง ไม่รู้ว่าปาเจี๋ยวเป็นอะไรไปแล้ว พอเห็นเซียวฉือก็ประหม่าจนมือสั่น ทั้งข้ามกับตะเกียบไว้ข้างๆ เท่านั้นก็เห็นแล้วว่านางแบกรับ ‘ความหวาดกลัว’ ที่ไม่ควรแบกไว้มากเท่าไร

เซียวฉือหัวเราะเบาๆ หยิบผ้าขึ้นมาเช็ดปากให้มูอันอย่างเป็นธรรมชาติ แล้วเอ่ยเสียงต่ำ “ข้าจะป้อนตัวเอง”

คาดไว้แล้วว่าจะได้รับคำตอบเช่นนี้ มูอันอบอุ่นหัวใจ เช็ดคางไปทางเต้าหู้ที่อยู่ไกลๆ “ข้าจะกินเต้าหู้¹”

อย่าว่าแต่กินเต้าหู้เลย ต่อให้ต้องการดาวหรือเดือน เซียวฉือก็เก็บมาให้นางได้ทั้งนั้น เขาคืบเต้าหู้ชิ้นหนึ่งยื่นมา “ระวังร้อน”

“วางไว้ตังนานแล้ว หายร้อนตังนานแล้วเพคะ”

¹ กินเต้าหู้ เป็นวลีที่มีความโดยนัยอีกความหมายหนึ่ง คือแะะอั้งหรือลวนลาม

ชีวิตที่ไร้สองมือทำให้กิจกรรมธรรมดาๆ เกิดความลำบากเป็นพิเศษ จะกินเต้าหู้สักคำก็กินได้ครั้งเดียว ส่วนที่เหลือติดมุมปากทำให้รู้สึกอึดอัดมาก มูอันเหลือบตาขึ้น “ช่วยเช็ดให้ข้าที”

เมื่อเห็นดวงตาใสแป๋วของนาง เขียวฉีกก็ใจอ่อนระทวย ไม่เป็นท่า ใจละลายจนว่าเป็นหลุม ความรักทั้งหมดที่เก็บซ่อนไว้ได้ถูกเทลงไปในนั้นแล้ว เขาชะงักเล็กน้อย แล้วขยับเข้าไปหานางช้าๆ

ลมหายใจที่อุ่นร้อนทั้งแผดเผาทั้งก่อกวน มูอันตัวแข็งค้างทันที นางเลียริมฝีปากตัวเองเบาๆ “ท่านจะทำอะไร”

“ที่มุมปากเจ้ามีเต้าหู้ติด ข้าจะช่วยเช็ดให้เจ้า”

มูอันกำลังจะถามว่าแค่เช็ดปากจำเป็นต้องเข้าไปใกล้ขนาดนี้ด้วยหรือ

ทันใดนั้นริมฝีปากก็อ่อนระทวย ปลายลิ้นร้อนเลื้อยไหลผ่านวิญญูณเข้ามาเต็มหัวใจ อ่อนโยนทว่าร้อนแรง นางสบประสานสายตากับดวงตาดำล้าลึก บอกตัวเองช้าแล้วช้าแล้วว่าทั้งคู่เป็นสามีภรรยากันมานานแล้ว แต่ถึงกระนั้น

แม้เพียงจูบเดียว นางก็ยังควบคุมหัวใจตัวเองไม่ให้เต้นแรง
ไม่ได้

เปลวไฟที่ไร้ชื่อเรียกเริ่มแผดเผาอยู่ในทรวงอกเล็กแคบ
สมองหยุดประมวลผลทันที

สุดท้ายก็ไม่ว่าเซ็ดเต้าหู้สะอาดหรือไม่ ถึงอย่างไร
ก็ไม่สำคัญแล้ว แม้แต่เต้าหู้ของตนเองยังถูกใครบางคนกินจน
หมดเกลี้ยงโดยไม่ทันตั้งตัว นางยังจะสนใจอะไรขนาดนั้น
อีก

เซียวฉือประคองใบหน้านุ่มนวลเบาๆ กดปลายจมูกอย่าง
ระวังพลาถามเสียงต่ำ “ยังอยากกินอะไรอีก”

“...อิ่มแล้ว” มู่อันตอบ

เขาทำขนาดนี้แล้ว นางยังจะกินอะไรลงอีก!

นางผลักเขาเบาๆ อย่างแนบเนียน ปลายหูแดงเรื่อ
หลุบตาลงแล้วถอนหายใจเฮือกหนึ่ง แอบยิ้มจนมุมปากแตก
ไปแล้วครึ่งหนึ่ง ใบหน้าถูกบีบเบาๆ

“ข้าผิตไปแล้ว ครึ่งหน้าหากเจออันตรายเจ้าต้องหลบเข้า มิติ ไม่ต้องกลัวว่าจะสร้างปัญหา ที่เหลือทิ้งไว้ให้ข้าจัดการเอง เข้าใจหรือไม่” เชียวฉือถาม

มูอันเอ่ยรับอย่างงุนงง เมื่อเข้าใจแล้วถึงได้เงยหน้าขึ้น “ไม่ใช่สิ ข้าไม่ใช่คนโง่เสียหน่อย จะไม่รู้ได้อย่างไรว่าการปกป้อง ชีวิตเป็นเรื่องสำคัญ”

เชียวฉือจ้องสองมือที่ถูกพันเหมือนบ๊ะจ่าง “แล้วเหตุใด จึงยังกลายเป็นเช่นนี้ได้”

“เรื่องนี้โทษข้าไม่ได้นะ มิติเข้าสู่สภาวะหลับลึกแล้ว ข้าเข้าไปไม่ได้”

เมื่อได้ยินว่ามิติหลับลึก เชียวฉือก็ราวกับถูกน้ำเย็นสาด เขามองมูอันอย่างกังวล กลัวมากกว่ามูอันจะสลบแล้วไม่ฟื้นขึ้นมา อีก

“ไม่ใช่ ครึ่งนี้ข้าไม่สลบหรอก” มูอันรีบอธิบาย “เหมือนจะมีบางอย่างขัดข้อง แล้วจู่ๆ ระบบก็จำศีลไปเลย เมื่อก่อนไม่เคย เจอเช่นนี้ อ้อ! ใช่แล้ว ลืมบอกท่านไปเลย ตอนนี้มีมิติไม่ เหมือนกับเมื่อก่อนแล้วนะ ในนั้นมีท่อนฟ้า มีดวงอาทิตย์ ข้ายัง

ปลูกสมุนไพรไว้ด้วย สมุนไพรที่อยู่在那นั้น ไม่ว่าจะเด็ดต้นไหน ออกมาก็ล้วนเป็นของหายาก แปลกใจหรือไม่”

“ไม่เป็นไรจริงๆ หรือ”

มูอันยิ้มอย่างสนใจ “ไม่เชื่อท่านก็คลำดูสิ ไม่เป็นอะไรจริงๆ”

ขาดก็แต่ลุกขึ้นมาระบำเลเซอร์เท่านั้น เชียวฉือขมวดคิ้ว หลังแนใจแล้วว่านางไม่เป็นอะไรถึงได้เลิกทำหน้าที่เครียด “ทั้งเจ้าไว้ที่เมืองหลวงคนเดียวอันตรายยากคาดเดา ต่อไปทำอย่างนี้ไม่ได้แล้ว”

มูอันไม่รู้ว่าเชียวฉือไปที่ฉางหลิงมา ถึงขั้นวางแผนหาทางหนีทีไล่ไว้เรียบร้อยแล้วด้วย นี่กว่าเป็นเพราะเรื่องที่เตียนโจวทำให้ล่าช้าถึงตอนนี้ นางอดถามไม่ได้ว่า “เรื่องที่เตียนโจวเรียบร้อยแล้วหรือไม่”

“วางใจได้ ทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว”

ตอนที่เชียวฉือกำลังลังเลว่าจะบอกเรื่องถอนกำลังกลับไปเฝ้าป้องกันที่ฉางหลิงให้มูอันรู้หรือไม่ เหยียนควน

ก็ตะโกนเสียงดังอยู่นอกเรือน “ท่านอ๋อง ใต้ทำอุ้มมาแล้วพะยะค่ะ
นำกระตุกมังกรมาด้วย”

รู้สึกงงนิดหน่อย มู่อันเอียงศีรษะอย่างทะเล็น แล้วกล่าว
กลับหัวเราะ “เพิ่งกลับมา ก็ก่อเรื่องแล้วหรือ ตาเฒ่าอยู่ต้องอยาก
ซื้อหน้าดำท่านแน่”

“เจ้ารออยู่ที่นี้ ข้าจะไปดูสักหน่อย จะได้เก็บกระตุกมังกร
ไว้ให้เจ้า” เชียวฉือเอาใจนางเต็มที่ไม่กังวลเลยสักนิดว่า
อู๋ซิงเหวินจะเสียงดังใส่

ชายหนุ่มเดินตามเหยียนควนออกไป ตอนนี้กระตุกมังกร
ในตำนานวางอยู่ในลานบ้านใหญ่ของจวนอ๋องอย่างถูกต้อง
และเหมาะสมแล้ว ราวกับมังกรยักษ์ที่กำลังหลับลึก ซึ่งตรงหน้า
ของมังกรตัวนี้ ก็มีตาเฒ่าอยู่กำลังยื่นถลึงตาเป่าเคราอย่าง
เกรี้ยวโกรธ!

อู๋ซิงเหวินโกรธจนเคราตั้ง สั่งให้คนที่ตนพามา
ล้อมกระตุกมังกรไว้อย่างแน่นหนา มองเชียวฉือเดินก้าวยาว
มาตั้งแต่ไกลๆ ตาเฒ่าอดทนอยู่นานกว่าจะเก็บนิ้วที่กำลังสั้น
เล็กน้อยซึ่งเตรียมจะชี้หน้าดำกลับไป

“ท่านต้องหมายความว่าอย่างไร! ขุนนางนับร้อยรออยู่ที่ตำหนักไท่เหอแล้ว แต่ท่านต้องเก็บกระดูกมังกรไว้ดูส่วนตัว... นี่!”

ตาเผ่าอยู่ตัวสั่นอยู่นาน แต่ก็คิดคำตำหนิที่ความหมายเบากว่า ‘วางแผนก่อกบฏ’ ไม่เจอ จึงยื่นอำปากตากลมหนาวอยู่อย่างนั้น

เดิมทีเซียวจื่อไม่ยากทำให้ਉซิงเหวินลำบากใจ จึงขยับเปลือกตาขึ้นเล็กน้อย ยังนับว่าประสานมือหักทลายเขาด้วยสีหน้าเป็นมิตร “รบกวนเสนาบดีฝ่ายซ้ายให้มาส่งกระดูกมังกรถึงจวนเองด้วยตนเองแล้ว เพียงแต่วันนี้เหล่าขุนนางคงโชคร้ายที่ไม่ได้เห็นนิมิตหมายมงคลนี้ เสนาบดีฝ่ายซ้ายกลับไปรายงานที่วังหลวงสักหน่อย บอกว่าข้ากักไว้ก็พอ”

“ท่านต้องล้อกระหม่อมเล่นหรือ!” อุซิงเหวินถาม

ลำบากยิ่งวุ่นทั้งเข้ากว่าจะส่งกระดูกมังกรกลับมาเมืองหลวงได้ เห็นอยู่กับตาว่ากำลังจะส่งเข้าวังแล้ว แต่กลับถูกเซ่อเจิ้งอ๋องสั่งให้กักไว้! แล้วเขาจะเอาไปหน้าซราไปไว้ที่ไหน!

“อ๋องผู้นี้เคารพเสนาบดีฝ่ายซ้าย เพียงแต่วันนี้ราชสำนัก
บรรยากาศอึมครึมเกินไป กระตุกมังกรนี้บริสุทธิ์ กว่าจะ
แปดเปื้อนเพราะสายตาคอนบางพวก พรุ่งนี้ข้าจะไปอธิบายกับ
ฝ่าบาทที่ท้องพระโรงเอง” เชี่ยวฉือกล่าว

“เหยียนควน ส่งเสนาบดีฝ่ายซ้าย”

ดอญ่า

จวนฮ่องแห่งนี้มีสตรีบ้าคลั่งอยู่ผู้หนึ่ง เล่ม 6

摄政王府小狂妃

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 ,4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《摄政王府小狂妃》

Author © 玖某 (Jiu Mou)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司

BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7977-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)